

Biegus zmienny (łac. *Calidris alpina*, kasz. *biegôcz*)

Gatunek ściśle chroniony, w Polsce wymarły, spotykany licznie na przelotach.

Siedlisko: w czasie lęgów – tundra, rozległe torfowiska; na przelotach – wybrzeża morskie i zbiorniki wodne niedaleko morza.

Biegus zmienny ma długie, czarne nogi, krępą sylwetkę i szare ubarwienie, które zmienia się w okresie godowym – w czarny kwadrat na brzuchu i rudy płaszcz. Jego długi, lekko zakrzywiony do dołu, czarny dziób jest zakończony czuciową końcówką. Ptaki te mają długie, ostro zakończone skrzydła i są dobrymi lotnikami. Na lądzie biegają drobnymi kroczkami, na zmianę przystając lub przyśpieszając.

Biegusy zmienne pojawiają się na plażach i nadmorskich łąkach wokół Zatoki Puckiej oraz nad otwartym morzem każdego lata, w drugiej połowie lipca i na początku sierpnia, kiedy wracają ze swych lęgówisk w tundrze na dalekiej północy. Obecnie to najliczniejszy przelatujący przez Polskę gatunek siewkowca. Kilka lat temu był to też u nas gatunek lęgowy, choć nigdy nie był liczny. Jego populacja w naszym kraju załamała się w latach 90. XX w. i teraz biegus raczej już w Polsce nie gniazduje. Jego ostatnią ostoją były słonoroślowe łąki nad Zatoką Pucką, więc jeśli kiedyś do nas wróci, to najpewniej właśnie tu.

Fot. Grzegorz Jędro

fot. Robert Nanaszko